

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **I. D.**, zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, se sídlem Křižíkova 8, Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2019, č. j. KRPS-366259-63/ČJ-2018-010022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2019, č. j. 42 A 4/2019 – 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému advokátovi žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému **se nepřiznává** odměna za zastupování.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná zajistila žalobce rozhodnutím ze dne 8. 12. 2018 podle § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jeho předání do Spolkové republiky Německo podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se

stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od omezení osobní svobody. Zajištění bylo opakovaně prodlouženo rozhodnutími ze dne 3. 1. 2019, ze dne 24. 1. 2019 a naposledy v záhlaví označeným rozhodnutím, kterým byla doba zajištění prodloužena o 30 dnů.

[2] Žalobce napadl posledně uvedené rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Praze, který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Námitka, podle níž se žalovaná nezabývala účelností zajištění, nebyla důvodná. Podle žalobce měla žalovaná zvážit, zda je vhodné a účelné vrátit žalobce do Německa podle čl. 24 odst. 4 nařízení Dublin III, nebo zda by měl být navrácen v režimu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“). Krajský soud v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 Azs 346/2017 – 27, podle kterého je orgánem příslušným rozhodnout o předání cizince podle nařízení Dublin III Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“), přičemž proti tomuto rozhodnutí lze brojit samostatnou žalobou, zatímco orgánem příslušným rozhodnout o zajištění za účelem předání je Policie ČR. Žalovaná v citované věci (Policie ČR) proto nepochybila, když se v řízení o zajištění nezabývala otázkou, zda ministerstvo (tedy nikoliv žalovaná) zvážilo alternativy zmíněné v čl. 24 odst. 4 nařízení Dublin III.

[3] S ohledem na citovanou judikaturu proto krajský soud uzavřel, že výběr opatření podle čl. 24 odst. 4 nařízení Dublin III a posouzení účelnosti zvolené varianty náleží výhradně do pravomoci ministerstva, nikoliv žalované. Ta je oprávněna rozhodovat pouze o zajištění cizince za účelem efektivního výkonu rozhodnutí o předání do příslušného státu. V této souvislosti byla nedůvodná i dílčí námitka, podle níž by bylo předání žalobce do Německa v příkrém rozporu s účelem dublinského systému a evropskou návratovou politikou. K tvrzení žalobce, že Německo není schopno vyřešit přijatelným způsobem jeho pobytovou situaci, krajský soud dodal ve shodě s citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, že předchozí předání žalobce do Německa nevedlo k dosažení účelu dublinského systému pouze proto, že se žalobce okamžitě po předání vrátil do ČR, ačkoliv zde neměl žádné oprávnění k pobytu. Tuto skutečnost nelze přičíst k tíži správním orgánům, tím méně pak žalované, které rozhodovala pouze o žalobcově zajištění.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel již v žalobě namítl, že jeho zajištění je bezúčelné, neboť Německo v minulosti neřešilo jeho situaci a po převzetí z ČR jej propustilo. Stěžovatel se nedlouho poté do ČR vrátil. Podle krajského soudu žalované nepřísluší zkoumat účel zajištění ani to, zda je účel zajištění s deklarovanými hodnotami a zásadami nařízení Dublin III. S tímto názorem stěžovatel nesouhlasil. Žalovaná měla prostor, aby se odchýlila od „bezduchého“ zajištění stěžovatele za účelem zjevně bezúčelného předání do Německa. Zajištění

stěžovatele bylo prakticky opakováním téže situace, k níž došlo v minulosti – stěžovatel se po předání z ČR do Německa v roce 2017 vrátil zpět do ČR. Je tedy patrné, že žalovaná „vyzkoušela“ postup předvídaný nařízením Dublin III, ten však nevedl k zamýšlenému výsledku – k řešení jeho pobytové situace v schengenském prostoru. Německo nerealizovalo vyhoštění stěžovatele, ani mu neudělilo pobytový status, fakticky tak zmařilo předchozí finančně i administrativně náročný proces spočívající v zajištění a předání stěžovatele na území Německa.

[6] Realizace stěžovatelova předání do Německa tak paradoxně nevede k ochraně veřejného pořádku a nezamezuje jeho nelegálnímu pobytu na území ČR. Stěžovatel se může po krátké době z Německa vrátit a může v ČR pobývat bez vědomí příslušných orgánů. Byť je aplikace čl. 24 odst. 4 nařízení Dublin III otázkou správního uvážení, je povinností příslušných orgánů tuto právní normu přinejmenším zvážit a rozhodnout, kterým ze dvou způsobů budou postupovat. Ministerstvo ani žalovaná však tyto možnost vůbec nezvážily a automaticky použily nařízení Dublin III. Již tato skutečnost způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. V případě stěžovatele přitom existují zásadní důvody pro závěr, že zvolený postup je neúčelný a vede pouze k dalšímu řetězení opakujících se návratů stěžovatele z Německa do ČR. Nadto, i pokud by byla volba řešení v napadeném rozhodnutí zdůvodněna, byla by v příkrém rozporu s naplňováním účelu dublinského systému a návratovou politikou. Krajský soud založil své úvahy na nesprávném právním závěru, podle něhož žalované nepříslušelo zkoumat účelnost stěžovatelova zajištění.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na napadené rozhodnutí a sdělila, že stěžovatel byl dne 12. 4. 2019 předán do Německa.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se již opakovaně zabýval totožnými námitkami, potvrdil přitom jejich nedůvodnost (viz např. krajským soudem citovaný rozsudek č. j. 6 Azs 346/2017 – 27, nebo rozsudek ze dne 7. 3. 2019, č. j. 1 Azs 413/2018 – 30). Přestože je tedy právní názor na vznesené otázky zástupci stěžovatele nepochybně znám, v nyní předložené kasační stížnosti (podané po vydání citovaných rozhodnutí) nepřináší žádné nové argumenty a dokonce pouze téměř doslovně kopíruje předchozí kasační stížnosti podané ve věcech jiných stěžovatelů. Nadto, kasační stížnost pouze opakuje žalobní argumentaci, aniž by reagovala na odůvodnění krajského soudu, který výše citovanou judikaturu zástupci stěžovatele připomněl. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvod se od svých předchozích rozhodnutí odchýlit a na plné odůvodnění výše citovaných rozsudků pro stručnost odkazuje.

[11] Na tomto místě postačí shrnout, že stěžovatelem tvrzené námitky ve své podstatě míří proti rozhodnutí o přemístění do jiného členského státu, nikoliv proti rozhodnutí o zajištění. Žalovaná proto nebyla povinna vyjádřit se k tomu, zda ministerstvo mělo zvolit postup podle návratové směrnice nebo podle nařízení Dublin III. V této souvislosti soud doplňuje, že se zabýval již také otázkou, zda je ministerstvo povinno odůvodnit v rozhodnutí o přemístění podle nařízení Dublin III nevyužití postupu podle návratové směrnice, a dospěl k záporné odpovědi (blíže viz rozsudek č. j. 1 Azs 413/2018 – 30, zejm. body 17 a 18). Shodně jako v předchozích věcech nelze přisvědčit ani námitce, že by byl v napadeném rozsudku vyjádřen názor, podle něhož žalované nepřísluší zkoumat účel zajištění. Takový názor krajský soud nevyslovil.

[12] Lze dodat, že smyslem dublinského systému není řešení pobytové situace cizinců, ale určení členského státu EU, který je příslušný pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu určitého cizince. Dublinský systém je založen na tom, že příslušným bude vždy aspoň jeden členský stát a zároveň právě jeden členský stát. Jinými slovy, tento mechanismus má bránit sekundárním pohybům žadatelů o mezinárodní ochranu v rámci schengenského prostoru a opakovanému podávání žádostí o mezinárodní ochranu v několika členských státech. Dovozuje-li stěžovatel neúčelnost dublinského systému ze skutečnosti, že on sám v minulosti nerespektoval rozhodnutí o určení příslušného státu, a deklaruje-li, že toto určení nehodlá respektovat ani v budoucnu, je to on, kdo jedná proti smyslu a účelu dublinského systému, nikoliv Německo, které údajně nechce řešit jeho pobytovou situaci.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

[15] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 1. 4. 2019, č. j. 42 A 4/2019 – 24, ustanoven zástupcem advokát Mgr. Jindřich Lechovský. V takovém případě platí odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). V nyní posuzované věci však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že (jak již soud popsal výše - viz bod [10]) zástupce podal totožnou kasační stížnost jako v jiných předchozích řízeních, přičemž si musel být vědom, že tyto argumenty nemohou být úspěšné. Zároveň zástupce založil převážnou část kasační argumentace na deklaraci záměru stěžovatele nerespektovat právní předpisy, taková argumentace zjevně nemůže sloužit k ochraně práv stěžovatele. Kasační stížnost byla navíc podána až poté, kdy došlo k přemístění stěžovatele do Německa, což v kombinaci se skutečností, že se jedná pouze o kopii již dřívějších podání téhož zástupce, vzbuzuje pochybnost, zda stěžovatel o podání kasační stížnosti vůbec věděl. S ohledem na kombinaci všech těchto skutečností soud vyhodnotil kasační stížnost jako zjevně bezúčelný úkon. Za této situace soud neshledal pro přiznání odměny důvod.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. října 2019

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu